

کاربرد استفاده از پری بیوتیک در آبی پروری میگو و سخت پوستان

محمد علی نظاری^{۱*}، مصطفی قلی پور^۲، زهرا فقیه^۳، چنگیزازدهاکش^۴

۱، ۲، ۳: سازمان تحقیقات آموزش و ترویج کشاورزی، موسسه تحقیقات علوم شیلاتی ایران، پژوهشکده میگوی کشور- بوشهر

Ma. nazari89@gmail.com

چکیده:

در تلاش به منظور بهبود بهره وری در آبی پروری سخت پوستان، مطالعات زیستی انجام شده مستند بر روی گونه‌های میگو و سخت پوستان، اغلب بر نرخ رشد، میزان بقا و مقاومت در برابر بیماری تمرکز دارند. این مقاله بررسی مروری پژوهش‌های انجام گرفته در خصوص مطالعات استفاده از پری بیوتیک در آبی پروری میگو و سخت پوستان است که نتایج، پتانسیل بالای کاربرد پری بیوتیک‌ها در رژیم غذایی در مراحل مختلف زیستی میگو، خرچنگ و حتی لابسترها را نشان می‌دهند. اثبات شده است که پری بیوتیک‌ها می‌توانند بقا، وضعیت ایمنی، مقاومت در برابر بیماری، عملکرد رشد و مصرف غذایی میگو و سخت پوستان را از طریق ایجاد تغییرات مثبت در ساختار GI و ترکیب جامعه باکتریایی همراه با تقویت ایمنی پایه، بهبود بخشند. پری بیوتیک‌های خاص متعددی در پرورش این نوع گونه‌ها مورد استفاده قرار می‌گیرند که مانان الیگوساکاریدها (MOS) بیشترین پری بیوتیک مورد استفاده در پرورش میگو و سخت پوستان است. در مجموع پری بیوتیک‌ها پتانسیل خوبی در افزایش رشد و بقا در طول پرورش، بهبود ضریب تبدیل غذایی، ارتقای تبدیل مراحل و بهبود ایمنی پایه یا تحمل استرس را نشان داده‌اند. نتایج نشان می‌دهد این عملکردهای مفید توسط فعالیت میکروبیولوژیکی دستگاه گوارش و ساختارهای فیزیکی ارتقا یافته سیستم گوارش (GI) بدست می‌آیند که ممکن است باعث بهبود ضریب تبدیل غذایی و در نتیجه رشد گونه‌های میزبان شوند. بدیهی است که به احتمال زیاد مجموعه‌ی پیچیده‌ای از اثرات متقابل وجود دارند، که به طور همزمان در بدست آوردن این مزایا در میزبان فعالیت می‌کنند. این بررسی مروری نشان می‌دهد که می‌توان پرورش موفقیت آمیزی را از طریق بکارگیری رژیم غذایی حاوی مکمل‌های با نقش پری بیوتیک داشت که این امر به ویژه با توجه به نیاز روز افزون به بهبود بهره وری آبی پروری برای حمایت از تقاضای رو به رشد سخت پوستان ضروری و مهم می‌باشد.

کلمات کلیدی: میگو، سخت پوستان، پری بیوتیک، رژیم غذایی و بهره وری در پرورش